

POSTANOWIENIE

15 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 15 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa G. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. i P. spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przeciwko P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 16 marca 2022 r., I AGa 63/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[PG]

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które –

zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 16 marca 2022 r. (sygn. akt I AGa 63/21) strona pozwana P. sp. z o.o. w T. oparła wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przesłankach określonych przez art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 oraz 4 k.p.c. Odnosnie do przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 oraz 2 k.p.c., w jednostce redakcyjnej skierowanego do Sądu Najwyższego pisma (skargi) zatytułowanej: „Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania”, skarżąca ograniczyła się jedynie do stwierdzenia, że „w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w związku z czym zachodzi konieczność dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów prawa tj. art. 647¹ § 1 i 2 k.c. w ten sposób, aby rozstrzygnąć liczne wątpliwości interpretacyjne, które pojawią się orzecznictwie co do charakteru i zakresu solidarnej odpowiedzialności Inwestora za dług Wykonawcy wobec Podwykonawcy”, po czym sformułowała wzmiankę dotyczącą okoliczności stanu faktycznego przedmiotowej sprawy oraz zaprezentowała cztery adresowane do Sądu Najwyższego pytania, które w zakresie badania istotnego zagadnienia prawnego Sąd ten powinien wziąć pod rozwagę.

Tymczasem, jak wskazano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nawiązuje do instytucji przesądu, uregulowanej w art. 398⁹ k.p.c., i stanowi jej dopełnienie. Jest to zatem obowiązek nałożony na skarżącego, polegający na wykazaniu argumentów przemawiających za tym, aby skarga kasacyjna została przyjęta do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Niezbędne jest, zatem, przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, argumentów świadczących o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Takiego wyводу skarżąca jednak nie zaprezentowała, bo za taki wywód trudno uznać wyodrębniony redakcyjnie fragment jedynie pozornie zatytułowany „Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania”, gdyż nie zawiera on jakiegokolwiek pogłębionej jurydycznie argumentacji, która

miałyby dowieść powołanych przez stronę pozwaną przesłanek art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 oraz 4 k.p.c. Co istotne, zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, wymaganie określone w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. nie jest tożsame z określonym w art. 398⁴ § 2 k.p.c., co oznacza, że skarżący powinien odrębnie przytoczyć podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie i odrębnie uzasadnić wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nawet jeżeli argumentacja prawna może się w pewnym zakresie pokrywać (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156; z 5 czerwca 2001 r., IV CZ 45/01, OSNC 2001, nr 10, poz. 157; z 10 stycznia 2003 r. V CZ 189/02, niepubl.; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl.; z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepubl.; z 11 kwietnia 2018 r., V CSK 547/17, niepubl. i z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 567/17, niepubl.). Uzasadnienie powołanych przez skarżącego przesłanek „przedsądu” nie może więc poprzestawać na prostym odwołaniu do naruszeń prawa wskazanych w podstawach kasacyjnych. Uzasadnienia przyczyn kasacyjnych, kwalifikujących przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy nie może doszukiwać się w uzasadnieniu podstaw, niezależnie od tego, że chodzi w tym wypadku o zupełnie odmienne metody argumentowania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2020 r., II CSK 432/19, niepubl., z 15 grudnia 2006 r., III CZ 93/06; niepubl. i z 18 kwietnia 2012 r., I CSK 520/11, niepubl.). Należy również zauważyć, że stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. niedopuszczalne jest oparcie skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Ze względu na tę regulację zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie mogą być w ogóle podstawą skargi kasacyjnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76; oraz wyroki: z 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, niepubl.; z 8 maja 2008 r., V CSK 579/07, niepubl.; z 16 listopada 2012 r., III CSK 73/12, niepubl.; z 14 lutego 2013 r., II CSK 292/12, niepubl., z 23 czerwca 2016 r., V CSK 536/15, niepubl. i z 13 kwietnia 2017 r., I CSK 93/17, niepubl.). W tej sytuacji Sąd Najwyższy nawet w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - nie mógłby rozważać zasadności naruszenia art. 233 k.p.c. Tym samym zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może też uzasadniać tezy o

oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, którą to przesłankę również skarżąca wskazała, niejako w rezerwie wobec pozostałych.

Mając na względzie powyższe rozważania należało przyjąć, że skarżąca nie sprostала wymogom stawianym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rzetelnego wykazania powołanych przesłanek determinujących przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przez ten Sąd.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[PG]

(r.g.)